

Tuần Báo Vô Vi

3 tháng 7 năm 2022

Số 610

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Thị phi để làm gì?
- 2) Phá hoại người khác để làm gì?
- 3) Khôn hơn người khác có lợi gì không?
- 4) Tại sao không biết thương mình lại có hại tại sao?
- 5) Không biết chính mình là tự hại tại sao?
- 6) Tự cứu bằng cách nào?
- 7) Thưa cơ tọng quân bình là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Bayce Canyon, 11-09-04 9: 30 AM 1) Hỏi: <i>Thị phi để làm gì?</i> Đáp: Thừa thị phi để phá hoại người khác. Kệ: Phá hoại người khác phá hoại mình Bằng lòng tự sửa tâm an tịnh Cảm thông trời đất tự khai tông Khai triển chính mình tự giác thông.	Salt Lake city, 12-09-04 3: 08 AM 2) Hỏi: <i>Phá hoại người khác để làm gì?</i> Đáp: Thừa phá hoại người khác để mình đắc lợi. Kệ: Thiếu sáng suốt gieo họa chính mình Tâm tu thanh tịnh tự làm thịnh Cảm thông Trời Phật gieo duyên tốt Thức giác chính mình thông khai triển.
Salt Lake city, 13-09-04 3: 10 AM 3) Hỏi: <i>Khôn hơn người khác có lợi gì không?</i> Đáp: Thừa khôn hơn người khác mà không biết thương mình là có hại. Kệ: Trí khôn lấn áp mọi người khổ! Trời Phật thanh tịnh tự giải mờ Chuyển hóa thâm sâu đường chánh pháp Khai tâm mở trí pháp hành minh.	Yellow Stone, 14-09-04 6: 30 AM 4) Hỏi: <i>Tại sao không biết thương mình lại có hại tại sao?</i> Đáp: Thừa không biết thương mình là quên gốc gác. Kệ: Không giúp đỡ chính mình tự bỏ bê Khổ tâm tự xét hiểu thân mình Quy y Phật Pháp không hành đủ Bỏ chính mình tự tạo khờ ngu.
Yellow Stone, 15-09-04 2: 06 AM 5) Hỏi: <i>Không biết chính mình là tự hại tại sao?</i> Đáp: Thừa quên mình hướng thượng là tự cứu. Kệ: Hướng thượng truy tầm chơn gốc gác Quy y Phật Pháp chẳng hao mòn Tâm thân ổn định tự truy tầm Phật pháp vô cùng chung hội tụ.	Las Vegas, 16-09-04 6) Hỏi: <i>Tự cứu bằng cách nào?</i> Đáp: Thừa cơ tạng quân bình là tự cứu. Kệ: Cơ tạng quân bình tự cứu nguy Hành thông tự đạt tự phân mùi Duyên may gặp pháp tự rèn trui Thức giác chính mình tâm tự vui.
Anaheim, 17-09-04 10: 45 AM 7) Hỏi: <i>Thừa cơ tạng quân bình là sao?</i> Đáp: Thừa cơ tạng quân bình là yên ổn và tự thức. Kệ: Quý yêu Trời Phật tạng quân bình Giải tỏa phiền ưu tự giác minh Quy hội tình người xuyên động loạn Khai thông trí tuệ chuyển khai vòng.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 20 (tiếp theo)

...
“*Huyền thiên chuyển giải tâm phiền*”: Huyền cơ ở thiên giới chuyển giải tâm phiền. Khi các bạn hòa hợp được sự chuyển giải của bề trên, thì tâm các bạn không còn phiền nữa. Các bạn thấy rõ định luật của bề trên đã chuyển hóa và dẫn dắt tâm linh của các bạn tiến lên trên.

“*Đẹp tâm động loạn vượt xuyên thế tình*”: Lúc đó, các bạn muốn động loạn cũng không động loạn được nữa, tự nó đẹp rồi, bởi vì nó hướng thượng tiến giải. Sống ở thế gian nhưng mà không bao giờ bị lệ thuộc nữa, nó xuyên qua luôn thế tình.

“*Thực hành càng giải càng minh*”: Chúng ta mỗi ngày mỗi đêm lo tu luyện, thực hành càng giải càng mở ra thì càng hiểu. Nếu chúng ta cứ dôn cục, ôm lấy đó, không bao giờ chúng ta hiểu. Chúng ta giải tán, mở nó ra để thấy rõ đời ra đời, đạo ra đạo, minh triết ra minh triết rõ rệt.

“*Chánh tâm tu luyện minh tình giả chơn*”: Lúc đó, chúng ta dùng sáng suốt để tu luyện, kêu là chánh tâm. Biết cái gì giả, biết cái gì chơn. Chính trong chúng ta chứ không phải ở đâu. Cho nên, hiểu rõ sự bất chơn của mình và hiểu rõ sự chơn giác hòa hợp với bề trên của mình mà chính mình có thể phát triển được, mới thấy có giá trị. Chứ bắt chước người ta lý luận nói này, nói kia, nói nọ, nhưng mà không biết sự giả và chơn thế nào rồi lẫn lộn, thuyết bất minh. Đem ra dùng lý thuyết của nhà Phật, rồi đổ lỗi cho ông Phật nói bậy nói bạ, thét rồi mình tự kết mà thôi. Còn cái này chúng ta hành để thấy, hành để tiến, hành để hiểu lấy mình, sửa mình, sự sai lầm chính mình có.

Chúng ta thấy rằng người tu phải ở trong cùng cực đau khổ của thế gian, rồi mới chán ngán rồi bỏ thế sự. Chúng ta mới tiến tới sự trong suốt của bề trên. Chúng ta thấy Đức Phật Thích Ca cũng vậy, Ngài đem giam thân vô trong khổ cảnh, chứ Ngài đâu có đem thân Ngài đi tu trong chỗ sung sướng như người ta đặt để hiện tại. Đem vô chùa sơn son phết vàng, rồi không hiểu chơn lý ở chỗ nào. Ngài đạt được chơn lý nhờ cái gì? Nhờ đem thể xác này đi tới chỗ khổ, chỗ nguy hiểm trong rừng rú mà tu tiến

một mình, lạnh lẽo. Biết bao nhiêu sự đau đớn chính mình tự giải quyết chứ chẳng ai tới mà lo cho mình cả. Thâu đêm trong rừng rú, hỏi ai giúp Ngài ngoài Ngài giúp Ngài?

Cho nên sự đau khổ đem tới sự sáng suốt để hiểu cái huyền thiên, hiểu thiên cơ, rồi vun bồi sự sáng suốt đó là hào quang vô cùng tận. Chính Ngài đã đạt được trong sự đau khổ, chứ không phải sự sung sướng. Đức Phật, Quan Âm, Chúa cũng vậy, tu trong đau khổ để đạt tới sự sáng suốt vô cùng tận. Ngày nay chúng ta hiểu được Ngài, hiểu được Phật, thì Phật đã cho chúng ta có một cơ hội rõ ràng. Nói rằng Phật tức tâm, ta là các con, nếu các con chịu dùng tiền như ta, thì các con sẽ đạt như ta.

Cho nên, có sự bình đẳng đối đãi giữa Đức Phật và chúng sinh. Chúng sinh không ý thức, rồi cứ tôn thờ Đức Phật, để cho lý thuyết của Đức Phật càng ngày càng lu mờ. Biết nói mà không biết hành thì nhiều. Biết bao nhiêu người đã đến chùa chiền cúng bái, lo tu luyện, nhưng cái lo đó là lo lý thuyết mà thôi, chứ không có hành. Tới ngày nay có mấy người theo được chân Ngài? Thờ Ngài thì có, không bao giờ theo được chân Ngài. Chúng ta tu ở đây là theo chân Ngài chúng ta trở nên Ngài. Chúng ta thực hành để trở nên rõ rệt hơn. Chúng ta tự hành xác, nửa đêm giờ phút trong khi người ta đang an nhiên tự tại, ngủ khỏe bỏ mập nhưng chúng ta không! Chúng ta ngược tình thế lại để tự giải tự tiến, để sửa trong giờ phút thanh tịnh, để dày dạn và độ cho thể xác được tiến hóa đồng với chơn tâm sẵn có.

Mền Ngài thì chúng ta phải thực hành ít nhứt cũng giống như Ngài, chúng ta mới đạt được pháp. Chúng ta tu, nửa đêm chúng ta hòa hợp với Đấng Trọn Lành, hòa hợp với sự đau khổ của những linh căn đã tiến hóa và lưu lại sự thức giác cho chúng ta. Chúng ta chỉ thực hành một phần nào mà thôi. Nhưng mà do mỗi bạn, do sự cố gắng riêng biệt, càng ý thức thì phải càng cố gắng. Càng cố gắng thì càng tiến, càng tiến thì càng mở. Càng mở thì càng thích thú, trong cái độ người, giúp người và chuyển hóa cho người được tiến hóa lên trên. Cũng như bề

trên đã giúp đỡ chúng ta, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút cho chúng ta có cơ hội để tiến hóa.

“Rõ nguồn chơn giác quy hườn”: Chúng ta có cơ hội để rõ nguồn cội chơn giác, để quy hườn chơn như, để trở lại con đường của chính chúng ta.

“Thương yêu hóa giải chẳng sòn chẳng phai”: Thương yêu những người đi trước, thương yêu những người đã vạch đường chỉ lối cho chúng ta, không bao giờ chúng ta quên ơn. Đây phải nói chúng ta tu, qua cầu rồi rút ván. Không! Chúng ta nhớ đường đi của những vị đó, rất cao cả, rất dũng, thực hiện trong bí, trí, dũng rõ ràng. Chúng ta bước theo bước chân của các Ngài để đi, để học, để tu chứ chúng ta không phải tài giỏi. Cho nên phải dùng hết sự sáng suốt sẵn có của chính mình để tìm hiểu tại sao chúng ta tu. Tại sao chúng ta Soi Hồn, chúng ta Pháp Luân và chúng ta Thiền Định?

Chúng ta thấy rõ Đức Thích Ca tu giữa rừng. Ngài Soi Hồn là Ngài bứt tất cả lỗi tai của Ngài. Ngài không nghĩ suy về chuyện đời nữa, nhưng mà Ngài chỉ hướng thượng. Cho nên, trên đầu Ngài cũng

nong một cục đó, để tiến hóa đi lên, xuất hồn đi lên. Ngài không có ôm theo sự động loạn nữa, nhất quyết tự giải nghiệp thì mới tiến hóa được, mới đem tới sự sáng suốt. Rồi Ngài làm Pháp Luân, lấy thanh khí điển của trời đất để hóa giải nội tạng, nội tâm, khai thông mọi nơi mọi giới, không còn bị kẹt nữa.

Chúng ta ở đây có Pháp Luân Thường Chuyển, các bạn thường xuyên làm Pháp Luân Thường Chuyển, hóa giải trực diện ra ngoài, thì “Pháp Luân Thường Chuyển Huệ Tâm Khai”, tự nhiên nó mở. Bởi vì nó đem cái sáng suốt vô để hóa giải, tràn ngập nội tâm nội tạng, trong thần kinh não hóc đều được mở ra, tự nhiên nó phải đi tới sự sáng suốt. Thiền Định: Sau những động tác đó là hóa giải rồi tới Thiền Định để cho nó phẳng lặng tất cả mọi sự, làm cho tâm chúng ta được yên ổn, được lắng trong mọi sự việc. Được rõ việc đến rồi việc đi, thanh thân, tự sửa tự tiến.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

TÔI SỐNG MÃI

Lúc nào cũng sống trong lòng
Nhớ tôi phát triển tự phòng tự tu
Cảm như đang ở dưới dù
Tình thương bảo bọc trùng tu hoài hoài.
Dù cho đêm ngắn hay dài
Giữ tâm thanh tịnh tiến hoài không ngưng
Tôi người chẳng phải người dung
Cùng chung sống động tiến từng phút giây
Thương yêu cảm thức vui vầy
Vui say đời đạo tâm này cảm an
Say sưa tự thức bạc bàn
Sửa sai tiến hóa đàng hoàng hơn xưa
Không sanh không tử không thừa
Tình người cao đẹp mãi ưa luật Trời
Nhớ tôi tiến hóa hợp thời
Tôi còn sống mãi trong đời thương yêu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả: Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

77. CHUYỆN GIÁC MỘNG LỚN (Tiền Thân Mahasupina)

Trước bờ đực cây con...,

Câu chuyện này được bậc Đạo Sư kể trong khi trú tại Kỳ Viên, về mười sáu giấc mộng kỳ bí. Tương truyền vào khoảng canh năm, đêm gần mãn, vua Pasenadi (Ba-tư-nặc) nước Kosala đang ngủ say suốt đêm lại mơ mười sáu giấc mộng lạ lùng khiến vua kinh hãi tỉnh dậy và lo ngại về những điềm xấu có thể xảy đến cho mình. Vua sợ chết đến nỗi không cử động được, mà cứ nằm trằm chằm trên long sàng. Bấy giờ, khi trời gần sáng, các vị Bà-la-môn tế sư đến yết kiến vua và cung kính đánh lễ, vấn an. Hoàng thượng có được ngon giấc chẳng.

- Nay các Quốc sư, làm sao trằm ngủ ngon giấc được vì đúng lúc tảng sáng, trằm mơ thấy mười sáu giấc mơ thấy kỳ bí, và trằm kinh hoàng từ đó! Nay các quốc sư, thử nói cho trằm biết ý nghĩa giấc mơ này.

- Tâu Hoàng thượng, chúng thần sẽ phán đoán khi nghe chuyện.

Thế rồi vua kể cho nghe các giấc mơ và hỏi những cảnh kia báo trước tai họa gì cho mình chẳng.

Các vị Bà-la-môn đều nắm chặt bày tay lại. Nhà vua hỏi:

- Nay các quốc sư, sao nắm tay lại thế?
- Tâu Đại vương, vì chính toàn ác mộng cả.
- Vậy chuyện gì sẽ xảy ra? Vua hỏi.

- Tâu Đại vương, một trong ba đại nạn sẽ xảy ra làm hại vương quyền, tính mạng cùng tài sản của Đại vương.

- Vậy có cách gì cứu chữa được chăng?

- Hiển nhiên những giấc mộng này báo trước những điềm hiểm nguy khó mà cứu vãn được; tuy thế, chúng thần quyết tìm phương cách đối trị chúng. Nếu không thì việc học hành thông thái uyên bác của chúng thần để làm gì chứ?

- Vậy chư vị Hiền khanh định làm gì để tránh tai họa đó?

- Tâu Đại vương, ở bất kỳ ngã tư đường nào, chúng thần cũng xin lập tế đàn cúng bái cả.

Nhà vua trong lúc lo sợ, vội kêu lên:

- Nay các Hiền khanh, tính mạng trằm trong tay chư vị, xin hãy mau mau hành sự cho trằm được bình an.

Các Bà-la-môn như mở cờ trong bụng, nghĩ thầm: “Thế là những số tiền kếp sù, thực phẩm ế hê đủ loại sắp về tay ta rồi!”.

Và họ trấn an vua, rồi cùng lui về. Ngoài kinh thành, họ đào hố tế lễ và thu góp cả đàn súc vật bốn chân, lựa giống toàn hảo, không tỳ vết bệnh tật và vô số chim muông. Song họ vẫn thấy còn thiếu nhiều thứ quá, nên cứ lui tới cung điện đòi thức nọ thức kia mãi. Thời bấy giờ, nhưng việc làm không thoát khỏi tầm mắt của Hoàng Hậu

Mallika, bà bèn đến yết kiến vua và hỏi việc gì khiến các Bà-la-môn cứ đến gặp vua mãi vậy.

Vua phán bảo:

- Trẫm thèm được như ái khanh, thật con rắn đã chui vào tai, mà ái khanh chẳng biết gì cả.

Tâu Hoàng thượng, ngài phán bảo điều gì đây?

- Ôi, trẫm đã mơ thấy những giấc mộng thật xui xẻo! Các vị Bà-la-môn kia bảo rằng chúng báo trước một trong ba đại họa, nên các vị ấy nôn nóng dâng lễ tế đàn để tránh tai ương đó, vì thế chư vị đến đây hoài.

- Song Hoàng thượng đã thỉnh ý vị Bà-la-môn tối thượng của loài người và chư Thiên chưa?

- Nay ái khanh, hãy cho trẫm biết vị đó là ai vậy? Quốc vương hỏi.

- Thế Hoàng thượng không biết vị Đạo Sư Bà-la-môn tối thượng của thế gian, bậc Toàn tri, thanh tịnh, vô cầu ấy chăng? Dĩ nhiên Ngài là Đức Thế Tôn sẽ hiểu rõ các giấc mộng của Hoàng thượng, xin Hoàng thượng hãy đến yết kiến Ngài và hỏi cho rõ.

(còn tiếp)

